

mesto mene. Če bi bil jaz to storil, bi bila ostala sirota brez varuha. Sama sirota brez čuvarja!»

»Pfej, starec!« se je odmaknil Grba. »Za pet dinarjev ti je bilo, za pet dinarjev, premalo. Če bi bilo več, starec! Pojdita z menoj!« je dejal Grba Silviji in Zinki ter ju prijel za roke. »Pojdita z menoj, preden me vzamejo orožniki. Dal vama bom denarja. Nič se ne bojta. Samo denarja vama dam, ker ga ne rabim! Tebi, da boš lahko šla odtod, tebi, da ne boš šla nikamor za pet dinarjev!«

In se ni ozrl. Vse se je tako bliskovito godilo, da se je ostala družba zavedela šele, ko so vsi trije izginili skozi vrata. Dekleti sta mu sledili kakor začarani. »Nič se ne bojta, mene se nič ne bojta!« je še dejal na vratih.

»O, kakšen primer!« je dejal sodnik.

»In v moji navzočnosti!« je vzkliknil glavar.

»In še za pričo bom!« je tarnal nadučitelj. »Zakaj ga niste pridržali! se je spomnil sodnik. »Zakaj ga niste pridržali! Po orožnike, gospod nadučitelj, takoj po orožnike!«

In so se stisnili skozi vrata.

Sedmošolec Perdan je trepetal za sodom. In ko je bilo v kleti vse prazno, je stopil po trgu mimo rudarskih ognjev in kakor žerjavica ga je peklo v duši:

»O jaz, strahopetec, o jaz, strahopetec!« Obstal je na visokem mostu, ki je držal čez cesto. Pod njim je brnel motor steklarne! Naslonil se je na železno ograjo ter strmел na cesto. »Petnajst metrov!« je preračunal in nadaljeval v svojih mislih: »Za nič nisem na svetu! O, za viteza me je postavila, pa je mešetar storil, pa je mešetar storil.«

»Stran pojdi, fant!« se je oglasil sirov hripav rudar. »Če si pijan, ne ostajaj tu! Kar stran! Da se ti ne spodrsne!«

In ga je potisnil z mosta na ozko stezo, ki je držala na cesto. Fant je nemo omahoval do ceste. Ko je začutil cesto pod nogami, se je spomnil brez moči: »In je mešetar storil, in je mešetar storil! Mešetar, ki mu ni bila nič!«

V srcu je občutil neizmerno žalost, kakor da je umrla vsa njegova mladost.

Nad ozko kotlino je izza ostrih grebenov žarelo mrzlo jutranje nebo.

NOČ.

FRANCE BEVK.

Nad črne obrise gorá
je vzplaval mesec bel,
in v črne vrhove dreves
je splašen ptič zletel,
z zamolklim štropotom vodá
v globine mrak hiti
in preko blestečih nebes
izgubljen božji klic,
izvabi iz dna srca vzdih,
ko bolečina tih...

JETNIK.

FRANCE BEVK.

Zamrežena so okna, sije kos neba,
oči ga dvoje meri in utrip srea!

Tja na drevó zeleno ptič je priletel,
zazibal se veselo, pesem je zapel...

Začutil svojo težko dušo je jetnik,
življenja svetel sok, ljubezni temen krik.

Posluhnil je, da bi zaslišal ženski glas,
o, da bi videl v vetru valovanje las.

Le hip — ugledal že je tiste črne dni,
ko zanjo, zanjo je pretočil rdečo kri.

In svet obsodil ga je v muko dolgih let,
zabrisal mu za njó je zadnjo tenko sled.

V večerni zarji umira ozek kos neba.
Omrežje okna se svetlika od solza.

NOCOJ GREDO DUŠE...

ANTON VODNIK.

Bled stoji večer med nami,
da smo razsvetljeni —
kot da še nismo v nobeni
temi nad seboj jokali.

O, zdaj vemo,
kako je svet globok...
Stiskajo roké nam mrtvi,
da z njimi gremo
v svoj poslednji,
sinji hram.